

Vaderna József

Az idő daganata

Babits Mihály hangszálaira

1.

Félek, kilyukad a tenyerem.
Hallom a csattanást lábfejemem.
Hátamból elköltözik a hátam.

2.

A pokol tornácán settenkedem.

3.

Idelátszik a Bazilika és a Gellérthegy.
A táj egyremegy.
S ahogy üvegcsőben a higany,
úgy lapul meg,
s iramodik az agy.

4.

Magad vagy.

5.

Kiűzettel magadból,
szétfújt világháborús
pitypang.
A húsvét sem feltámadás többé,
csak keserű ünnep.
Meglep. A kilátás:
Előhegy. Új országhatár és árvíz.

6.
Ár.
Kölnit öntözök a virágokra.
Jön a postás.
Mellemre teszem a mellem.
Tüdőbeteg. Rák. Lélegzet:
Torok, nász a tüdővel.
Hörög.
Ahogy a test a rímnek
visszaköszön. Beteg.
A költemény is leszakad,
ahogy a falról a gipsz.

7.
Örök fityisz:
Babits.

8.
Kiűztem magamból.
Alig haladtam,
mint a tízparancsolat.
Köhögök. Megtörlöm orrom,
s szívem. Lüktet a taknyos.

9.
Ma nagyon halott vagyok.

10.
Gipsz fehéredik pofámon,
elsápadt halotti maszk.
A létet
csiklandozza a pimasz.

11.
A levegőt, melyen megdermed,
a kegyelem és kegyetlenség.
A kéj, a fájdalom és éhség.

12.

A szél szirmokat hoz. Sophie ágyékát.
Szétteregetem, aztán hozzá se nyúlok.
Minden illatban fájok.
Úgy tűnök el, ahogy halott
süllyed el a halottban.

A házfalat telefirkálta a végzet.

13.

Bazilika félrevert harangja
a száj, s mintha valaki a nyelvő-
csövemet rángatná ütemesen.
s szólítaná misére
a fájdalmat. Berekedt a táj.

14.

Mintha a Dunában most fulladna meg
a kisgyerek, kapkodok.

15.

Légy zümmög szemem mögött,
s oly szemtelen:
görcsös fejfájás.
Piaci kofák ütik belülről
homlokom, s gondolatom
gondolatommal átkozzák.

16.

Hallom, letörött egy jégcsap,
ahogy a tegnapról a másnap.
Nyak. Majd a gége.
Hiába ballagok a misére
nincs kezem
a keresztvetésre.
Nincs zsoltár, prédikáció.
Csak teleírt fal.
Homlokomat súroló.
Mi szabadul el? Hulló dió

a dedikáció. Új háborúba
guruló "ó".

17.

Visszatérek a paradicsom-kertbe.
Piroslik a gömb. S zöld a tő.
Egyre fehérebb a trianoni idő.

Évátlanodom.

18.

Kiüzetett belőlem az "én".
Ma nagyon szadista, virágot török.
Sophie gyűlöl.

19.

A hegy előhegye.
Meredek csend.
Fölfelé botlás.

Leszboszi hajnal.
A fák közt költészet
elvadult tekintete.

Nők a nőekkel.
A torokban
nő az idő daganata.

S a halálos ágy.
Felémfordult.
Szemével biccent.

Dante utolsó kéjlaka.
Nevekkal telefirkálva
a pokol homlokzata.

20.

Az idő a vénámban ketyeg.
Vérben toporog. Háborút dobog.

Színusz-görbe a szív: kivetítve.
Aztán golyó. A halál egyenese.
Nyakamban üres a névjegy.

21.

Tömegsír a kert. Kihajt a sarj.
Szememben könny a rügy.
Szétpattan. Szirmos vakság
a pokol körei, s a bazilikák,
halottakon lélegzik fel a táj,
hogy semmit se akarj.

22.

Kerülgetem a fát, a fűvet, a bokrot.
Agyamból tegnap kikaparták az embriót.
Nem tudom, fiú vagy lány volt? –
a kampós időre
láncolt gondolat.

23.

Paradicsom, haza, hastáj, torok.
Ha nem álmodom, megvakulok.
Rák:
a rekedtség végén lóg a nyak,
lélegzem, elevenen felakasztott,
a kötél belseje nem szorul.
Szelíd. Akár egy szonett-hurok,
vagy Dante poklosodó igéi.
Pontatlanul vergődik az "i".

24.

A fonott karosszék hanyatt dőlt
a lét félkörívén. Aztán előre.
Csikorog, bár nem is ölt,
ringat a halálos anyaméh-zene.

25.

Hányinger: megtisztulás az esély:
a nyelvőcső szerpentinén

visszafáj minden nyelés,
s a gyomorból sugárban
ömlik szét az öklendezés mentén
a szép.

26.

A bél kifordul,
s ahogy éhezik, úgy butul,
a dél.

27.

Éjfél-dél. Harangszó billenti
fel az üres levegőt,
s halántékon üt
a magyar fantom:
házamban nem vagyok otthon.

28.

Félreverten rohadok,
vázában a harmadnapos virágok.
Széthullok,
ha feltámadok.

29.

Nyílt sebemben erőspaprika.
Éget. Örök forradás benne a "ha".
A lenne. S acsarkodás a magyarra.
Agyara tetején újranő agyara.

30.

Lagunázom a körök vizén
Dante Isten utolsó keserve.
Mindig a földhöz ér az ég,
akár a káromkodás hétszentsége,

úgy üdvözül. Átfűzném magam a tün,
de kitagadnak úgyis. Bármerre
nézek: füst, hamu és a sokadik főbün.
Mi lesz belőlem: Hétpúpú teve.

vagy felfelé,
vagy lefelé lépked,
nem hagyja békén,
iramodásra kényszeríti.

István királyig és Gizelláig érsz,
mintha végletesen
visszakanyarodnál önmagadhoz.
A Benedek-hegyig fut a tekintet,
félredőlt keresztig, Viaduktig,
bazilikás árnyékig.

A magyarság fókuszpontjában:
Ha lencsét tartana föléd az Isten,
meggyulladnál a napsütésben.

35.

Aztán mindig elindulsz visszafelé.
Lassan elejted önmagad,
kilépsz a hátadból,
s keresni kezded a várost.

Nincs sehol.
Csak benned botorkál tovább,
valamerre,
akár egy bizonytalan koldus,
aki botjával tapogatja a járdaszegélyt.